

Alexandra Badea: premieră la Paris

După ce *Lebensraum* de I. Horovitz, spectacolul său de absolvență, a fost prezentat cu ecouri notabile, la Avignon off, ediția 2003, și apoi la Théâtre Lucernaire din Paris, Alexandra Badea revine în atenția presei din țară cu o premieră recentă: ***Povești de familie*** de Biljana Srbljanovic, producție a Companiei Europ'Artès, găzduită pentru o serie de reprezentații (cel puțin în luna februarie) de Centrul „Jean Dame“ din capitala Franței.

Dosarul de presă, disponibil pe site-ul companiei, ne reamintește că interesul Alexandrei Badea pentru dramaturgia contemporană este constant: dacă în studenție s-a oprit la texte de Matei Vișniec (*Ușa*), Reza (*Artă*), ultimul ei spectacol în țară a fost *Blaubart* de Dea Loher, pe scena Teatrului ACT. Tânăra regizoare își pregătește, de altfel, doctoratul în studii teatrale la Sorbonne Nouvelle, sub îndrumarea lui George Banu. Tema aleasă, „Elemente pentru o estetică minimalistă în teatru“, definitorie pentru stilul ei regizoral, este urmărită din perspectiva teatrului politic, a relației dintre teatru și societate după Căderea Zidului Berlinului, cu toate consecințele de rigoare asupra instituțiilor, scriiturii și spectacologiei.

Spectacolul *Povești de familie* continuă la modul concret aceste preocupări teoretice. Piesa, scrisă în 1998, îi aparține, cum spuneam, Biljanei Srbljanović, autoare de origine sârbă, afirmată rapid grație debutului remarcabil cu *Trilogia belgrădeană*, o voce distinctă și puternică a dramaturgiei europene actuale (operele ei sunt publicate la Editura L'Arche; este autor asociat la Schaubühne și la Théâtre Studio d'Alfortville, alături de – să precizăm acest lucru – Gianina Cărbunariu, fosta colegă de promoție a Alexandrei Badea).

Piesa *Povești de familie* reține atenția și ca proiect multicultural, din distribuție făcând parte Mădălina Constantin și Adriana Butoi, tinere actrițe cu stagii de specialitate în Franța, francezul Samuel Debure și polonezul Tomasz Kowalski. Întâlnirea lor nu este întâmplătoare, întrucât, susține Alexandra Badea, „miza muncii noastre este de a realiza un schimb intercultural, formând o echipă internațională, confruntând astfel experiențe, culturi și moduri de gândire diferite“. Textul vorbește despre copii ca victime ale discriminării și violenței familiale: aceștia se lansează în jocuri și acțiuni care dau naștere unor delictе și perversiuni, după modelul lumii celor mari. Victimele devin, la rândul lor, călăi. O instalație care assemblează obiecte găsite reprezintă decorul spectacolului: „universul familiei coabitează cu universul războiului“, „nimic nu e normal, totul este mutilat și transformat“. Iată cum își motivează Alexandra Badea strategia regizorală: „corpul actorului este în centrul cercetării noastre, iar tratamentul său se modifică în raport cu situația dată, aceea a unui joc de copii“. La nivelul interpretării, este urmărit „dublul joc“, „al adulților (actori) care joacă niște copii“. De aceea, momentele de violență sunt abordate în „manieră convențională, nerealistă“; se urmărește „o *mise en abîme*, pentru a accentua efectul de distanțare, deoarece o asemenea situație nu poate fi tratată decât cu un anume recul“, necesar înțelegerii, analizei, comentariului. Actorii nu trebuie decât să își asume energia vârstei de copil, „un joc franc și orientat cu multă vitalitate și plăcere. Dimpotrivă, atunci când devin adulți, ei trasează propriile lor portrete, grotesc, aproape caricatural, folosindu-se de gesturi, acțiuni și intonații-cliseu“. Recunoaștem: curiozitatea față de acest spectacol ne-a fost stărnită. Îi dorim succes Alexandrei Badea și așteptăm cronicile.